

הביזבז הנורא

קרטונים של מנות קרב זרוקים בנקודת ריכוז האשפה. חלקם כמעט מלאים. עשרות קופסאות סרדינים, לוף, ריבות וחלבות נזרקות מדי שבוע. בעורף המוצבים, יכול כל העובר לאורך הצירים לראות ערימות אינסופיות של קופסאות מזון זרוקות. במעט רצון טוב ושמץ אירגון, ניתן היה להסיע טונות של מיצרכים אלה לשכונות עוני בעורף. אולם גם

כאשר מתגלית יוזמה כזו בין המילואימניקים, הכואבים את הביזבז הנורא, אין דירגי הפיקוד מעוניינים לתת יד לכך. הסיבה להצטברות הכמויות העצומות של אוכל זרוק, היא בסיב המזון המסופק לחיילים במנות הקרב. הפריט העיקרי, הבשר, הוא ספל ואחרי שהייה של שלושה חודשים בקו, הוא נמאס על רוב החיילים. סיבה נוספת לאי התלהבותם של החיילים מהאוכל המסופק להם על ידי הצבא, הוא חוסר הגיוון בתפריט.

והורה לנו שלאף אחד לא איכפת.

אחד הסמלים שלנו, מאיר אכירם, העלה רעיון: לרכו את כל הקופסאות המיותרות, להעמיס אותן על ביטאית אחת לחודש, ולשלוח אותן לאיזו שכונת עוני בעורף.

מצאחן בעייגנו. במשך שבוע ריי כזנו את כל המזון העודף — ואז חדלנו: התברר שאיש בדירגי הפיקוד מעלינו אינו מעוניין לשתף פעולה.

בינתיים, בגלל הלהות הגבוהה ליד תע"ות המים, החלו הקופסאות להחליד, ור אנחנו חזרנו לזרוק מזון יקר.

באחד הימים חזרו שלושה חברי שלנו מחופשה. במרחקיה מהמוצב, בעומדם בר צומת ממתנים לטרמפ, התחיל אחד מהם, שמעון דרעי, לאסוף לתרמילו קופסאות סרדינים שהיו מונחות בחול לצד הכביש.

לא מסוגל

להתאפק

יתח זה ערימה אחת מני רבות. לכל אורך צידי הצירים, בעורף המוצבים, פזורים ערימות אינסופיות של קופסאות לוף, סרדינים, ריבות, כיכרות לחם.

„וואל שמעון, אנחנו זורקים את אלה במוצב — ואתה אוסף אותם להביא לנו עוד? שאל אותו אלי אלקלעי.

„לא יכול להשאיר אותן כאן בהול, השיב שמעון, שהוא בעל חנות מכולת בר אורחות. „אתה יודע מה זה אצלנו בשכונה קופסת סרדינים?

„לא פעם נכנסת אלי קלייגטית, חושבת חצי שעה אם לקנות קופסה כזאת או לא. לא מסוגל להשאיר כאן את הסרדינים הר אלה, כשאני יודע שאצלנו בשכונה אנשים אין להם כסף לקנות אותם.“

נאב במן

החברה במוצב מדגימים את יחסם ללוף: הימני מתפתל מכאבי בטן למראה ערימת קופסאות הלוף הנוראה, בעוד שחברו מניף נבוט בחמת זעם הר"נית, במטרה לנפץ ולנתץ את המאכל השנוא. מאחורי סוללת

העפר, המגנה על אנשי המוצב מצלפי המצרים, מנסים החברה להתארגן במירב הנוחיות, בעזרת שלל מקומי. „כמה זמן אפשר לאכול אותו דבר, התלונן אחד החיילים. „ואפילו אוכל טוב וטעים אי אפשר לאוכלו במשך חודשים מבלי שימאס.“